

Spomienka na našich...

Sviatok Všetkých svätých a po ňom Spomienka na všetkých verných zosnulých, sú dňami, ktoré ľudia vo všeobecnosti nemajú veľmi radi. V našich zemepisných súradniciach sú navyše tieto dni preniknuté zväčša šerom, hmlou, sychravou zimou, či nepríjemným vetrom. Ľudia nemajú veľmi radi tieto dni možno preto, že ich vyťahujú z pohodlia a musia cestovať niekam, kam sa im veľmi nechce, alebo preto, že treba upraviť hroby, nakúpiť sviečky a ísť do kostola.

Ale je tu aj hlbší problém. Aký? Jednoducho ten, že nás tieto sviatky pozývajú rozmýšľať o smrti a o tom, čo bude po smrti, hoci my sme ešte tu a zatiaľ živí. Myšlienka na smrť je pochmúrna, protivná a nepríjemná. Moderný štýl života si vybral cestu potláčania a odsúvania myšlienky na smrť a na večnosť: vytvárať si okolo seba atmosféru a prostredie a potom i žiť v akejsi klamlivej istote, že smrť neexistuje. A ak existuje, tak zaiste nie pre mňa, ale pre druhých. Plánujeme, bežíme, vyčerpávame sa pre veci, ktoré nestoja za nič, presne tak, akoby nikdy nemala prísť tá chvíľa, keď treba všetko zanechať a odísť. Keď po vojne obnovovali zničené mestá a stavali nové štvrte a sídliská bola zaznamenaná aj takáto udalosť. Plánovala sa nová luxusná štvrť, zrejme pre boháčov. Pri stretnutí zainteresovaných osôb sa dohodlo, že v tejto novej štvrti nebude žiaden kostol. Dôvod bol jednoduchý: zvonenie zvonov, najmä „umieráča“ a pohľad na pohrebné sprievody by mohol do značnej miery vyrušovať pokojný život podnájomníkov.

Ale myšlienka na smrť sa neuspokojí ani nepremôže s takýmito malými úpravami. A tak neostáva nič len ju potláčať a to je to, čo robí väčšina z nás. Ale toto potláčanie stojí veľa námahy, neustálej pozornosti, trvalého psychologického úsilia, tak ako keď pritláčame pokrievku na hrnci v ktorom všetko vrije a ide tu už vybuchnúť. Umelci, najmä básnici predsa len dovoľia nejakej tej pare z hrnca von, keď hovoria o živote a o smrti, o človeku a večnosti, a to tým spôsobom, že to všetko zahalia do viac, či menej pravdivých alebo nepravdivých, ale pre ľudské ucho ľúbezných a dojímavých viet a obrazov. Hovoria a spievajú o šumiacom sade a padajúcom lístí, o vánku a motýľoch, o dyme, o vetre a dozretých klasoch, o svetle a plamienkoch sviec...

Iba jedno je riešenie, iba jedno je potrebné: zobudiť našu vieru. „Čo sa bojíte, vy maloverní!“ - povie Ježiš vystrašeným učeníkom z nebezpečenstva rozbúreného mora. A to chce povedať aj nám: Zobuďte svoju vieru! Ja som tu, všemohúci, milosrdný, Pán života i smrti, alfa i omega! Veď smrť a život po nej je len pokračovaním toho, čo žijeme teraz.

Pokračovaním vzťahov, ktoré máme k Bohu, k ľuďom, ku svetu. Pokračovaním toho, čo sa skončilo na zemi a teraz to ide ďalej avšak na inej úrovni, v iných rozmeroch a parametroch, ktoré sú pre naše zmysli a náš rozum zatiaľ nepochopiteľné. Viera a pohľad na vzkrieseného Pána Ježiša Krista nás zbavujú strachu a dávajú nám do duše pokoj, rozvahy, správny úsudok o veciach smrti i večnosti a vlievajú nám krásnu nádej a perspektívu nového oveľa krajšieho života. Oni nás neodrádzajú, nedeprimujú, neznechucujú pracovať a namáhať sa v tomto pozemskom živote, naopak dávajú všetkej našej práci, činnosti a skutkom nekonečnú hodnotu a večné pokračovanie.

Od chvíle, keď bol človek v dôsledku hriechu vzdialený od stromu života, zem sa stala cintorínom. Koľko ľudí, koľko hrobov! Veľká planéta, plná hrobov. Aj neďaleko Golgoty je hrob, ktorý patril Jozefovi z Arimatey. V tomto hrobe uložili Ježišovo telo po tom, čo ho sňali z kríža. Pochovali ho tam v rýchlosti – tak, aby sa obrad skončil skôr, ako sa po západe slnka začne sláviť Pascha. Medzi všetkými hrobmi roztrúsenými po našej planéte, je ale tento jeden, osobitný hrob, v ktorom Boží Syn, človek Ježiš Kristus, svojou smrťou premohol smrť. Na tento prázdny hrob hľadáme, tam sa upiera náš zrak, tam sa ukotvuje naša viera. Hrob, ktorý prestal byť hrobom, ale stal sa kolískou, začiatkom nového a večného života. Hrob, ktorý je prvý spomedzi hrobov. Hrob, ktorý je reprezentantom, svedkom a ukazovateľom toho, čo sa stane v hrobch tých, ktorí uverili v Ježiša Krista a ktorých naplnil Duch Svätý. Strom života, od ktorého bol človek v dôsledku hriechu odvrhnutý, sa ľuďom opäť zjavil v Kristovom tele: „Kto bude jesť z tohto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta.“ Naša zem sa naplní hrobmi, neustále sa zväčšuje cintorín, kde sa človek, ktorý povstal z prachu zeme, doň vracia. Ale všetci, ktorí pozerajú na hrob Ježiša Krista, žijú už v nádeji vzkriesenia.

Áno, prinášame na hrob kvety, sviece, a v tichu sa modlíme. Ticho a modlitba sprevádza veľké tajomstvo. Tajomstvo ľudskej smrti a zmŕtvychvstania. Tajomstvo človeka. Hrob človeka je rúskom tajomstva. Veríme v deň a chvíľu, keď toto rúško bude sňaté a tajomstvo sa odhalí, tak ako keď sa Kristus vzkriesený z mŕtvych zjavil svojim najbližším. Očakávame tú chvíľu, keď ľudia, naši blízki, drahí, milovaní, naši priatelia a známi, a spolu s nimi aj my sa ukážeme v novom tele, vzkriesenom, ktoré už nepodlieha skaze a smrti, ale bude ovenčené krásou Božej svätosti a nekonečnej blaženosti.

Mário Orbán

PAVOL PRIKRYL

SMRŤ

Si tu...

*Pre niektorých
prekliatie,
pre niekoho
vykúpenie,
pre všetkých
tajomstvo.*

*Aj ja mám strach
pobozkať
tvoje tajomné
nemé ústa.*

*Pane,
vdaka za nádej.*

Láska je ustavičná obeta

Slová z pera básnika Svetoslava Veigla asi najlepšie vystihujú to, čo sa pokúsím načrtnúť v nasledujúcich riadkoch. Dali by sa označiť za synonymum slov, ktoré zaznievajú aj v evanjeliu tejto nedele. „*Kto je medzi vami najväčší, bude vašim služobníkom.*“ Tieto slová pritom Ježiš vyslovil tesne potom, ako apoštolom prízvukoval: „... vy všetci ste bratia.“ Nedá mi nepýtať sa: Dá sa byť sluhom a zároveň bratom? Ježiš naráža na veľmi konkrétnu časť života kresťana. Hovorí o vzťahoch, ktoré sú navzájom prospešné. Hovorí o službe.

Vidíme, že to je presne opačný algoritmus tvorby ľudskej spoločnosti, než akého sme svedkami. Evanjeliové poslanstvo nás stavia tvárou v tvár realite nášho konania. Pálčivo sa pýta na to, čo motivuje naše konanie pre iných, naše správanie sa k nim. Pýta sa, koľko zištnosti sa vkradlo do našich priateľstiev a susedstiev. Koľko z toho, čo robíme, sa dá označiť za obeť a koľko by sme museli označiť za vynútenú povinnosť alebo kupčenie s priazňou.

Služba neponižuje, nie je prejavom nadradenosti alebo podradenosti. Naopak, pozdvihuje človeka slúžiaceho inému. Zhodnocuje ho nielen v očiach iných, ale predovšetkým v ňom samotnom. A to je predstava vzťahov, ktorá bude musieť ešte dlho bojovať o svoje miesto v našej spoločnosti. Hoci od príchodu evanjelia už uplynulo toľko času, nie je samozrejmosťou ani v radoch Kristových nasledovníkov. Takáto služba sa stáva obeťou, pretože je z lásky. Je prácou pre brata, a nie pre pána. Služobníkom sa v nej stáva ten, kto je natoľko silný a zrelý, že dokáže slúžiť. Na druhej strane nestoja mocní tohto sveta, ale slabí a biedni. Slúžiť im dokáže len ten, kto vie milovať. Preto táto komunita nikdy nebude potrebovať revolúciu

Jaroslav Ivančo

NOVEMBER 2008 Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby svedectvo lásky obetované svätými posilnilo kresťanov v ich oddanosti Bohu a blížnemu, napodobňujúc Krista, ktorý prišiel slúžiť a nie dal sa obsluhovať.

Misijný: Aby kresťanské spoločenstvá Ázie, kontemplujúc Kristovu tvár, spoznali, ako nájsť najvhodnejšie spôsoby na Jeho ohlasovanie, s plnou vernosťou evanjeliu, národom tohto obrovského kontinentu tak bohatému v kultúre a starých formách duchovnosti.

Úmysel KBS: Aby sme nezabúdali na našich zomrelých, hlavne na tie duše, na ktoré si nikto nespomína.

Láska až za hrob

Novembrová návšteva cintorína môže byť pre nás veľmi poučná. Kým náhrobné pomníky kresťanov oživujú vieru vo večný život, pomníky nekresťanov sú dokumentom beznádejného smútku.

Na jednom pomníku je vytesané srdce ovinuté trnami a obklopené planúcim ohňom lásky. Z prebodnutého srdca kvapká krv. Čo vyjadruje tento znak? Veriaci príbuzní vložili svojho drahého zosnulého do lásky Ježišovho Srdca. I keby našho zabudla celá rodina, toto Srdce bude našho stále pamätať.

My veriaci ľudia nejaký čas myslíme na svojich zosnulých, smútime za nimi, modlíme sa za nich. Ale akosi rýchle zabúdame na nich.

Božské Srdce však nezabúda nikdy. Obetuje sa za nich, aby ich vyslobodilo z očistca. Nesie im nádej, že raz ich privedie do večného pokoja v Bohu.

To je pre nás povzbudením, aby sme sa vkladali do lásky Božského Srdca, aby sme zotrvali v jeho milosti, mysleli na jeho lásku a odplácali mu ju láskou. Podobne do Ježišovho Srdca môžeme vkladať aj našich drahých zosnulých, obetovať za nich sväté omše, sväté prijímania, dobré skutky.

Posol 11/03

Spovedanie pred prvým piatkom

Utorok od 17:00   streda od 16:30
štvrtok od 17:00   čas určený pre deti a mládež
piatok od 17:00

Sväté omše v 31. týždni Cezročného obdobia

4.XI. utorok

18.00 + Ján Tibenský a manž. Berta

5.XI. streda

17.00 + na úmysel ordinára

6.XI. štvrtok

18.00 + Cyril Miškela manž. Mária a za Ondrej

7.XI. piatok – prvý piatok

18.00 + František Jursa, manž. a deti

8.XI. sobota

8.00 na úmysel

18.00 Pobožnosť sv. ruženca a čítanie zo života svätých

Upratovanie kostola č.d. 325 – 352

9.XI.32. Nedeľa Cezročného obdobia

Výr. posv. Lateránskej baziliky - sviatok

8.00 + Anton Herko

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

3.XI. pondelok   sv. Martin Porres, rehoľník
4.XI. utorok   sv. Karol Boromeo, biskup
5.XI. streda   sv. Imrich
6.XI. štvrtok   sv. Leonard, pustovník
7.XI. piatok   sv. Engelbert, mučeník – prvý piatok
8.XI. sobota   sv. Bohumír, biskup

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku